

Viata dupa moarte (eseu de Marina Georgiana Mogoș)

Scris de Marina Georgiana Mogoș

Sâmbătă, 09 August 2014 12:06 - Ultima actualizare Duminică, 10 August 2014 20:07

Este pentru prima oară când accept să vorbesc despre mine la persoană I, datorită lui Nietzsche. M-a comparat cu „decadentul” din cauza faptului că nu am curaj să înfrunt realitatea și să accept că acum trebuie să spun mai mult că niciodată „da” realității sensibile. Dialogul cu el m-a tulburat mai ales când mi-a vorbit despre tipul de om care urmărește să modeleze valori, mi-a spus că este slab, îndepărtează sensibilitatea și are nevoie de certitudini. Așa că am intervenit cu o serie de întrebări. Ce sunt certitudinile de care avem nevoie cât suntem în viață spre deosebire de ceea ce trăim dincolo de moarte? Este suficient să ne facem curaj să ne gândim la răspuns și brusc ne dăm seama că ne gândim fără rost. Țin să menționez că mi-am formulat întrebarea asta într-o noapte, dar tot în acea noapte a mai luat naștere o întrebare: De ce oamenii au probleme existențiale noaptea și nu ziua? Am comparat noaptea cu Universul și am constatat că atât noaptea, cât și universul au ceva în comun: stelele. Din moment ce nu le putem vedea ziua, de ce să nu le admirăm noaptea mai ales că nimeni nu a putut ajunge la ele până acum? Așa că e posibil că problemele noastre din timpul nopții să fie precum stelele: conștientizăm existența lor, încercăm să aflăm cum au apărut, dar nu găsim un răspuns. De aceea există incertitudini, prin urmare omul cu certitudini, respectiv „decadentul” este posibil să fie o specie pe cale de dispariție.

*

Mi-am făcut curaj să discut cu John Locke despre Dumnezeu. Cu toate acestea, ne-am limitat la un dialog scurt deoarece mi-a spus doar atât: „Dumnezeu ne-a dat facultățile pentru a ajunge la el”. Dar eu încă n-am ajuns la el, nu i-am văzut nici măcar umbră, nu l-am auzit nici măcar odată. Așadar, revin cu întrebarea: oare trebuie să parcurg ce-a de-a doua viață pentru a ajunge la Dumnezeu? Cum rămâne cu judecată? Singurii pe care i-am întâlnit până în momentul de față sunt filosofii, dar nu am avut niciodată suficient curaj pentru a-i întreba dacă L-au întâlnit pe Dumnezeu.

*

Viata dupa moarte (eseu de Marina Georgiana Mogoș)

Scris de Marina Georgiana Mogoș

Sâmbătă, 09 August 2014 12:06 - Ultima actualizare Duminică, 10 August 2014 20:07

Am vorbit de curând, prin intermediul unui vis, cu un rus: Dostoievski. Nu știam că în Răi încă mai visam, așadar Dostoievski nu se află în același Răi cu mine? Sau eu nu sunt în Răi? Sau Raiul nu există? Îmi amintesc cel mai bine din conversația pe care am avut-o cu el un singur lucru: „am 40 de ani și sunt în subterană”. Pentru a-mi face o imagine despre el am încercat să creez în mintea mea tonul vocii lui: voce groasă, puțin timidă, puțin tristă. Cât despre imaginea lui din punct de vedere fizic, pe cât de modest, pe atât de surprinzător, cu o privire profundă care parcă a văzut prea multe prin prisma gândurilor sale, mult mai multe decât prin prisma realității. Doar stătea în subterană, nu? De 40 de ani condamnat să stea în subterană din cauza celor care nu au personalitate, din cauza faptului că „doi ori doi fac patru” și el nu suportă asta, din cauza că filosofează. Unde se află subterană? Cât de mare este Raiul? Unde-l pot găsi că să putem dovedi împreună că doi ori doi nu fac întotdeauna patru? Este subterană Raiul lui? Aparent da tocmai pentru că l-a ferit de vocile care insistau să-i arate drumul atunci când voia să-și facă propria-i cărare. Mi-a spus în vis (fără să se uite la mine) că omul oricâtă bucurie ar avea, tot ar face o prostie. Cred că știu de ce nu mă privea când îmi vorbea: îi era rușine.

AUTOR: ☐ Marina Georgiana Mogoș